

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI EGYLET KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
NAGY LÁSZLÓ.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref papi háznál,
hová az előfizetések és a kéziratok küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

FELHÍVÁS ELŐFIZETÉSRE.

Lapunk második évfolyamának első fele ezen számmal lejár. Miként feleltünk meg tett ígéreteinknek, annak megítélését olvasó közönségünkre bizzuk. Azonban, hogy tovább is megfelelhessünk a magunkra vállalt kötelezettségeknek, ismételten a nagy közönség szíves támogatását kell kérnünk. A magunk köré gyűjtött munkatársak koszorúja még egészen teljes, sőt újabb munkások csatlakozását jelezhetjük.

Másfelől jelezni kívánjuk azt is, hogy a nyomda-részcénytartással teljesen leakarunk számolni, mert azt kellett megértenünk az igazgatóság egy közelebb hozott határozatából, hogy az eredetileg egy heti társadalmi lap megindíthatása és fenntartása érdekében alakult nyomda-részcénytartás, melynek létrejöttében — dicsekedés nélkül mondhatjuk — nem csekély részünk volt, felerdült voltának érzetében túlzott igényekkel kíván lapunkkal szemben fellépni. Mi ez ügyben a közgyűléshez fogunk appellálni, s ha netalán ott is a mammon lesz az ur, önzetlenül, kitartással vezetett s az irodalmi tisztesség felszínén haladó hajónk vitorláit kénytelenek leszünk bevonni. De ezennel és a leghatározottabban kijelentjük, hogy minden körülmények között iparkodni fogunk az olvasó közönségünknek tett ígéretünket beváltani és ez év végéig még áldozatok árán is ki fogunk tartani.

Ugyanazért kérjük azon szíves megrendelőinket, a kik a lap előfizetési díját még be nem küldötték, valamint azokat is, a kik hirdetési díjaikkal vannak hátralékban, szíveskedjenek tartozásaikat lehetőleg rövid idő alatt leróvni.

Előfizetési feltételeink maradnak a régiek, jelesen:

Julius—decemberi félévre 2 frt.
Julius—szeptemberi negyed évre . . 1 frt.
Sz.-Somlyó, 1884. június 26-án.

A szerkesztőség és kiadóhivatal.

TÁRCZA.

Két angyal.

Elszállt Irén a mennybe,
Az angyalok közé. —
Boldog, bár siri fáját
Bánat könyöntözté.

S hogy elhagyá a lélek
Porlandó börtönét,
Szállt fölé a földről.
Hol minden oly sötét.

Vidulva esattogtatá
Kis szárnyait tovább,
Mig meglelé a mennyet,
Az angyalok honát.

Mily zaj fogadja ottan,
Hogy üdv már hallani!
A kedv, öröm, boldogság
Fölcsengő hangjai.

De mig körébe vonja
Az idvezült sereg,
A földre visszavet még
Búsú tekintetet.

És meglássula röpte
S a fény az égkörön,
Borult homályba, ködbe,
Béfedve könyözön.

A bús szülők siráma
Az égig fölhatott,
Az ég egy angyalt nyert bár
Övék csak egy halott.

Választás után.

(i.) A választási campagne-nak vége van. A megbízó levél ott van már az immunitásnak örvendő képviselők kezébe. Az ország önkormányzati joga átruházva van már az ország minden részében (a hol t. i. új választás nem lesz az abszolút többség meg nem nyérése, avagy a kettős mandatumok miatt) az ország népének megbízottjaivá. Megyénk zárta be a választások sorát folyó hó 22-én.

Ha a szilágy megyei eredményt üttették volna ki országszerte a választások, ma a kormánynak egy ötödrész kisebbsége volna. — Ugyanis a sz.-csehi választó kerületben Neményi az ismert publicista kormánypárti programmal megverte Papp György nemzetiségi jelöltet, ez utóbbinak saját kerületében, — Zilahon a függetlenségi Balogh Károly vissza lépett és pártja csatlakozván a kormány párt-hoz, többsége lett a kormány párti Lőrinczy Györgynek a függetlenségi Deáky Albert felett. Tasnádon a m. ellenzéki gr. Károlyi Sándor ragadta el a győzelem babérkoszorúját a függetlenségi Balácsi Miklóssal szemben, — Sz.-Somlyón b. Bánffy György m. ellenzéki — és Diósadon Bölöny József függetlenségi, ellenjelölt nélkül egyhangulag lettek kikiáltva. Tehát három ellenzéki, két kormánypártival szemben.

És e választásokra visszatekintve — ha kívül hagyjuk a pártállások érzelemhurjainak pengetését — nagy megnyugvásunkra szolgál, hogy Szilágy megye választóközönsége megfelelt várakozásunknak, a mennyiben a rend nem lett

megzavarva sehol s azoknak aggodalma, a kik az ellenkezőtől félve a sz.-somlyói választó kerület kivételével katonasággal vették a választók véleményének szabad nyilvánulását biztosíthatni, feleslegesnek bizonyult. Ámde azért mi is megvalljuk, hogy jobb a túlóvatosság, mint esetleg a késő bánkodás.

Legyen hát üdvözölve a renddel párosult szabadságra magát érettnak mutatott választók serege!

Ugyan azért mi se töpröngjünk tovább az ország dolgai felett! Eligazítják azt az országos képviselők, midőn a koronás király hívására összegyűlnek s tárgyalás alá veszik a kormány javaslatait, tárgyalás alá veendik.

Nekiünk sem terünk, sem időnk, sem jogunk e lap hasábjain erről beszélni.

Térjünk hát a napirendre a követválasztások felett.

Térjünk vissza munkásságunk megszokott mezejére és tartsuk tovább is erősen kezünk között a közösen ápolandó társadalmi élet vezér fonálait.

Hangoztassuk urbi et orbi, hogy nincs iso láltabb vidéke széles Magyarországnak, mint a Szilágy.

Kérjük a kötelességet hiven teljesítő honpolgár nemes ön-becsérzetére hivatkozva — és akkor megadatik!

Zörgessünk a közös édes anya szeretetére egyaránt jogot tartó gyermek önbizalmával — és akkor megnyitattik!

Ámde a mikor kérünk, a mikor zörgetünk, kérésünk és zörgetésünkben legyen harmonia,

A falu réme!

Ne ijedjete meg, nem veszett kutyáról írok, melynek tajtékzó megjelenésétől futva fut a gatyás tyuktól a pendelyesig, a doromboló cziczától a falu bikájáig minden halandó. Nem, ne féljete, ha éjfél utott a falu órája, nem kísértet az, a mely e kedves falucskát rémitgeti. Az én rémem nem kutya, nem is kísértet. Az én falum réme; asszony.

Ő is tajtékszik ugyan dühében, de fájdalom az ő dühét, nem követi a veszettség; s ha néha (legalább én is azt hittem párszor) meg is vész, nem futnak előle az emberek, állatok, hanem mosolyogva, meghunyászkodva, farkcsóválva keresik kedvét. Nemhogy egy furkós bottal agyon vernék, legalább is a nyelvét.

De ne beszéljük el előre a tárczám tárgyát. Szépen sorjában kell a Beszél Ignác-né történetét megírnom.

Beszél-né, (neve is mutatja mily tulajdonságai lettek elődjének, vagy legalább urának, ki pediglen mindig halgat) Beszél-né nem valami műveletlen egyéniség ám. Mióta édes anyja a megboldogult plébánus szakácsnéja a parochián regnált, a Mária „kisasszony” számban ment. Olvasott, kuktazkodott. Szegény plébánus, kerested te mindig a sült libád másik czombját, mert Mária megkóstolgatta előre anyja főztjét. — Furcsa ez a tisztelendő ur! szokta a pákosztos mondani, ha a hiányzó ludeczombért kikapott, hiszen a lud is egy ládon áll esőben. — Igen ám, de ha rákiáltanak leteszi ijedében a másik lábát is, — felelgette anyja a nyelvessnek.

Kiáltson hát rá! pörölt vissza a felvágott nyelvű hajadonnak való süldő lányka.

Surányi Gyula.

mert a dies harmonikus hangok nem csak általában fülsértők s alkamatlanok a jó kedély fel-
dülésára, de a tapasztalás szerint bedugják előttük füleiket az emberek.

Ne kérdezd hát: hol születtem!? Ne tudakozd, hogy ki vagyok! Vizsgáld meg csak törekvésem s szegődj hozzám, hogy ha jó az!

Sok a munka, mely reánk vár. Óriás nem bírná azt meg, de a hangyák vas szorgalma házat épít s eledelt gyűjt.

Munkára fel! — ez a jelszó. Közös célra: ez az irány. Kitartással: ez az erő. Ezekben a siker titka.

Megérjük-e mi a sikert? kiezt kérdi, mind vesztegel. Nem mindig az arató, ki fáradott a vetéssel. Ki azt várja, hogy le folyjon csörgedező patak habja, s nem lépik át a tul partra, tapasztalja folyton-folyvást, hogy nem foly le kis patakja, de az idő sebes szárnya az alkalmat elragadja.

Fel tehát előre törjünk,
Türve sors csapásait!
Vész-viharral szembe szállni
Munka az, mi megtanít.

A n.-váradai önk. tűzoltók zászló szentelési ünnepélye.

(Folytatás.)

Harmadik nap, június 2-án.

Ámbár szombaton és vasárnap nagy ünnepélyességnek volt a város színhelye, a tulajdonképeni ünnepélyességek mégis e napra lettek fentartva, mert a nagyváradai önkéntes tűzoltó egyesület zászlóját e napon avatták fel ünnepélyesen nagy fényvel és pompával.

Olyan ünnepélyt Szt.-László városa már rég nem látott, mint a minő piros pünkösöd másodnapján itt lefolyt.

Kora reggel zeneszó ébresztette fel a lakosságot. Az aradi polgári zenekar öt órakor a Rákóczy induló mellett kivonult az őrtanyáról és kitűnő indulókat játszva a főbb utcákon végig haladt, azután visszatért az őrtanyára.

Ezalatt a Szt.-László téren már gyülekezni kezdett a közönség. Kiki hamarabb távozott el hazulról, hogy idejekorán alkalmas helyet foglalhasson, a honnét az ünnepélyt végig tekinthesse.

A diszátornál a virágokkal való díszítés munkája a legserényebben folyt és jóval az ünnepély kezdete előtt befejezést nyert.

A diszátornál Rimánóczy Kálmán építész tervrajza után készült és oly izlésteljesen lett felállítva és díszítve,

Szegény anyja a plebánus ur után nemsokára meghalt, s minthogy Mária a paraszt daliákat lenézte, tanító meg nem akadt őt megkérendő, — férjhez ment a falu szolgabírájának szelid képű pandur mesteréhez.

Hivatalnokné lett! Pandur őrmesterné, nem ám csak úgy hitták, hogy Beszélné, hanem a pandurné! Igaz, hogy szegény Beszél Náci sohasem kérte volna meg Márit. (a pap Márit, mint anyja papszakácsnása miatt a lányt elnevezték) ha a szép szolgabíró nem commendálja őket össze, ki annak idején sokat tarokkozott a plebánus urral.

Beszél büszke is volt nőjére. Nem merete volna azt mondani neki: feleségem. Hát még, mikor fiai lettek, kiket a szolgabíró ur az állam költtégén, stipendiumos helyekre beszerzett, hogy urak legyenek. Beszélnének az ur Isten golyája hat gyermeket kerepelt. Mind a hatot föl is nevelte szépen, ütleggel, nagyravágyással.

Mig a falu mesternéjének gyermekei egyszerű Palik, Ninák, s Jancsiknak lettek keresztelve, addig Beszél-né fiai Árpád, Arthur és a karthausi hős nevére lőnek bérmlva.

Istenes egy had lett belőlük úgy egy huszonöt év múlva.

A szolgabíró nr alispán lett — de Beszél Náci csak maradt pandur őrmesterné, igaz, hogy ezüst medaillával. Igaz, hogy azért egyszer a tűzoltásnál szerzett magának érdemeket, mely érdem szerzésénél majd ott-égett, de azért ezen rendelt is az asszony magáénak, tulajdonképen őt illetőnek állította. T. i. ő küldötte a tűzbe.

Beszélné, nem hiába nevezkedett a jó konyhát szerető plebánus urnál, szeretett főzni. Jót főzni! De sok jóra nem telvén, elvállalta a szolgabírói hivatal rabjainak ételmezését.

Igy ő az állam pénzén élt jól, a rabok persze: rosszul.

hogy a lehető legnagyobb benyomást gyakorolta a szemlélőre.

A sátor tiz oszloppal birt. Bejárata a „Sas“ felől volt, a hol drága szőnyegekkel borított lépcsők vezettek a tribünre. A lépcsőkön alant jobbról és balról díszes pyramis állott. Mindkettőn gyönyörű virágcserepben szép nagylevelű ficus volt elhelyezve. A bejáratott jobbról és balról exotikus növények, koniferák díszítették. A lépcsőzet tetejében jobbról és balról hasonló virágokkal ellátott pyramisok voltak, míg a tribünnek a Sas felől lévő bariére-jén piros és kék szalagokkal ellátott babérkoszorúk függtek. Az oszlopok, a sátor bel-seje és külseje kellemes díszítmenyekkel voltak ellátva.

A tribün közepén drága perzsa szőnyegen asztal állott, körülötte fauteile-ok voltak, a zászlóánya, az apátkanonok, főispán, polgármester és több előkelőségek számára.

Az emelvény többi részeire székeket helyeztek a szegbevérsre meghívottak számára.

A tornász csapat ügyes tagjai Rátkay József ő. t. csapatvezető intézkedése folytán és parancsára fél nyolcz órakor elfoglalták a sátor körüli térséget nagyobb távolságban vonva meg a kordont, részint a farudakkal, részint kötelékekkel.

A Sz.-László tér akkor már tömve volt hozzávetőleg 8—10 ezer ember lehetett az elég tágas térségen összegyűlve.

A tűzoltó egyesület zászlóik alatt zeneszóval, dobpergéssel és trombita harsogással a részökre kijelölt helyekre vonultak fel és következő sorrendben foglaltak a diszátornál szemben állást. Arad-polgári, arad-városi, balassa-gyarmati, bánfi-hunyadi, b.-ujfalui, budapesti, debreczeni, derecskei, deési, diószegi, egri, ér-mihályfalvai, hevesi, kolozsvári, lugosi, mármaros-szigeti, margittai, nagy-bányai, nagy-kikindai, orosházai, sárospataki, S. A.-ujhelyi, sepsi sz.-györgyi, sőjtöri, szegedi, székelvéri, szathmári, sz.-somlyói, tenkei, tokaji és zentai.

Ez alatt a koszos leányok a vőfélyekkel kocsi-kon a zászlóányához vonultak s ott gyülekeztek össze.

A huszonhat magán fogathból álló díszes kocsisor fél 9 órakor állott meg a diszátornál előtt. Az első kocsi-ból Des Echerolles Kruspér Sándorné b. Gerliczy Stefánia, a zászlóánya szállott ki, kit dr. Fuchs József a nagy-váradai önk. tűzoltó egyesület elnöke vezetett karon a tribünre, A zászlóánya vadgalamb színű selyem ruhát viselt halvány rózsaszínű selyem brocát és gyöngydisz-szel. — Fejét rózsaszínű tollal ellátott francia kalap ékesíté.

A koszos leányok toilletjei fehér ruhákból állottak természetes virágdiszszel. A haj mellé egy-egy fehér rózsza volt tűzve. A zászlóánya és a koszos leányok legnemesebb fajú rózsákból készült bokrékatát tartottak kezeikben.

A rendező ifjak feketébe voltak öltözve. A diszátornál rövid pihenés után a zászlóánya, koszos leányok és rendezők a zászlótartóval harangzugás trombita harsogás és a tűzoltó egyesület tisztelegése köz-

No de mertek volna csak a rabok panaszkodni, azt a Beszél Náci mogoró pálcájára elhallgattatta volna. A szelid Beszél Náci pálcájára, mely, mihelyt a nője lakása felé közelgett, alázatos integetésnél egyebet nem tudott egy porozta dühösen a hátát a zugolódo rabok-nak, hogy bátran állithatom: e pálczában két féle természet lakott.

Az egész falu, a vadregényes hegyháttal a Marosig mind félte Beszélnét.

Volt valami ördögi a tekintetében, kék szeme volt pedig, s az ördögöt feketére szokták festeni. De Beszélnét apró, kék szeme, örökké szipákoló, szimatoló hegyes orra olyan vizsgáló birói arcra emlékeztetett.

Ha az alispán ur bebetért a volt falujába, Beszélné hegyes orra megkerekedett, a szemei villámlottak az örömtől, hegyes körmei, melyekkel a rabok porcióját oly szűkre szabta, eltűntek, mint a macskáé, helyt adva egy nyájasan simitgató, puha pár kacsonak.

Isten hozta nálunk édes alispánur! mindjárt szaladok, rohanok, turós puliszkat csinálni a raboknak, méltóztassék megkóstolni, azok a gazemberek mily jól élnek, pedig kár nekik ez a levegő! —

Az alispán ur kóstolgatott, Beszélné menagie czu-lagot kapott, s a rabok káromkodtak. Jól ment dolga Beszélnének mindig, mivel rab volt elegendő.

Oh te áldott pandur korszak, te a jogi sérelmek, az egyéni szabadság pofoncsapásainak boldog ideje, hova tűnsz el lassan-lassan, helyt adva a zsendár önkénynek, mely el nem fogathat ok nélkül.

Bezzeg most alig akad kit elfogni. De Beszélnének mindig volt kinek főznie; sőt kiknek.

Ő maga csinált jó emberből bűnöst, ha nem volt rab. Összevesztette a falu legényeit pletykákkal. Verekedést rendeztetett, mint egy mechanicus, láthatatlan rendező.

ben a Szt.-László templomba vonultak következő sorrendben.

Elöl vitték a főszen telendő remek himzésű fehér-selyem lobogót. Utána a zászlóánya haladt dr. Fuchs József által karon vezetettve s erre a koszos leányok és rendezők következtek.

A koszos leányok és rendezők tisztét a következő leányok és fiatal emberek teljesítették:

Blaskovics Melánia. Ercey Zsiga. Bakacs Mariska. Skuba Gyula. Balázsházy Emma. Kégl Henrik. Baróthy Juliska. Geuber Géza. Daday Vilma. Fleidscher Lajos. Ercey Sarolta. Lovassy Andor. Fröhlich Olga. Stern Izidor. Füchsl Hermin. Fássy Lajos. Govrig Erzsike. Vinkler István. Kiss Mariska. Amánt Béla. Loschmiedt Berta. Bakacs Béla. Lusztig Jánka. Stern Márton. Müller Etelka. Ercey Kálmán. Polz Gizella. Kelemen Samu. Porth Mária. Radó Ignác. Papp Juliska. Tóth Kálmán. Reismann Irma. Tapolesányi Imre. Ritoók Berta. Dr. Szász Zoltán. Sántha Anna. Simon János. Sebestnán Irén. Papolezy Ferencz. Serly Bella. Darvassy Lajos. Stern Irma. Gyalokay Sándor. Stern Mariska. Csathó Zsigmond. Stetner Erzsike. Szivós Lajos. Vattav Emma és Czaylik László.

A főt. Bubics Zsigmond apátkanonok által fényes segédlettel rövid mise végeztével a templomban egybegyűlt méltóságok, Bubics Zsigmond apátkanonok, Des Echerolles Kruspér Sándorné zászlóánya, b. Döry József főispán, Sal Ferencz polgármester és a koszos leányok, rendező ifjak, valamint az ünnepélyen részt vett összes tűzoltó egyesület zászlótartói a szebbnél-szebb zászlókkal a templomból kivonultak s míg az előbb említettek a diszátornál tértek vissza az alatt a polgári zenekar a Hymnust játszotta.

A diszátornál ekkor a szegbeveréshez föl-kért egyének és társulatok, egyeletek és intézetek képviselői már elfoglalták a részökre kijelölt helyeket

Bubics Zsigmond apátkanonok a mély ünnepélyes csend beálltakor remek eszmékben és gondolatokban, valamint szónoki virágokban gazdag beszédet tartott.

(Folyt. köv.)

Nyílt levél „Theon“-hoz.

(Folyt. és vége.)

Véleményem szerint a fent irt körülményeknek kellett szerepelniök az ön második esetében is mert azt bárki átláthatja, hogy oly jelentéktelen körülmény, mint egy különben is jómódu paraszt legénynek 40000 forint utáni áhitozása, nem oly ok, mely egy egészen ép elmét megzavarni képes volna. Szóval hiányzik itt is a lélek-tani háttér; tehát nem egyedül a lelki megrázkódás, hanem bizonyosan már előbbi időkből dotálható körülmények hajtották ezt is annak a „sötét rémnek“ karjai közzé, mely zilált hajjal, zavaros szemekkel suhan át a társadalom beteges rétegein. Hogy pedig e szerencsét-

A templomban elhintette az asszonynépség közt a féltékenység, vagy a rágalmazás magvát vasárnap. Délután azután a szunyókáló s jó hasas urát ezen szókkkal ug-ratta talpra: „köss kardot, verekedés lesz ma az alsó végi korcsmában.“

S Beszél, felesége oraculumi képességét már ismer-vén szó nélkül engedelmeskedett, s ritkán tért vissza préda nélkül.

Lassan-lassan, úgy huszonöt év lefolyása alatt, el-mondhatták a faluban, s a járásban, — ments meg uram a gonosztól, s a Beszélné kosztjától! alig volt va-lamire való oláh legény, vagy ember, a ki pár napra nem élt volna vele.

Féltek is hát tőle. Nagy tiszteletnek örvendett. Hogyne, mindenki multjából egy lapot olvasott ő.

A kalendáriumok, melyek évről évre gyűltek a Beszélné fiókjában, sok-sok biografiát tartalmaztak. Beszélné nem az innepeket vörös czeruzáztatta meg benne, de az innepek után oda jegyezte be „ez s ez nap ki lett elesipve az ő menagiejára.“

Fiai, kikből egy pap lett, a másik tanító, a harmadik miniszteri portás, nem áldották volna a távolból hogy ők minden tanulmányaik daczára soha oly hata-lomra nem vergődtek, mint édes anyjuk. Pedig édes anyjuk nem késlekedett ezen három fiának megadni otthonában a kellő tekintélyt. Káplán fiáról, mint püs-pök jelölről, tanító fiáról, mint a legokosabb tanárról beszélt, s az egyenruhás portás fia, ha megjött, kezét esókoltatott az egész faluval neki, mert az miniszteri ember volt, ki beajlaltatott bárkit még a királynak is, kinek hintáját már kegyesen kinyitotta egyszerre. De hagyjuk mi ez új Beszél nemzetséget haladni a dicső-ség, előmenetel magas útján, és térjünk Beszél Nácihoz az öreghez vissza.

Történt, hogy a Maros mentén is erős képviselő választási háború lett. Katona nem levén oda rendelve

len házasságát, s annak akadályaként ama szép kis summa hiányát emlegeti, az mint igen sok esetben, ugy most sem vezethet bennünket betegsége valódi okára, mivel köztudomásu dolog, hogy gyakran egy oly körülmény, mely az elmezavar létrejöttét nem csak, hogy nem okozta, de azzal még egyidejűleg sem szerepelt, ragad meg az ily beteg elméjében, s válik u. n. rögeszméjévé; sőt az is áll, hogy e rögeszme néha kicserélhető mint magam láttam egy esetben, midőn egy magát szüz Máriának tartó nővel elhitették, hogy ő csak a trónörökös, s ez eszméje mellett aztán meg is maradt.

A Szabó Ferenczné öngyilkosságát illetőleg keveset mondhatok. Itt az ön élénk phantasiáját kell kérnem, keressen regényesebb lélektani háttért, mivel azon csekély tapasztalatom szerint fonóba járó hölgyek nem szoktak ugy érzékenykedni, mint a, hogy azt ön feltűnteti. (míg ellenben örültek igen gyakran tesznek öngyilkossági kísérleteket.)

Megjegyezhetem azonban, hogy mint az örültség, ugy az öngyilkossági szándékra való hajlam is az agy bizonyos részeit illető trauma néha világosan kimutatható az ily halni vágyó szerencsétleneknél. Csekély tapasztalatomból erre is hozhatok fel egy esetet, mely mivel egy szilágyi egyént illet, azt hiszem nem lesz teljesen értéktelen ön előtt:

1883 Deczember havában feküdt a kolozsvári belgyógyászati klinikán egy Horváth József nevű ilosvai születésű lovász, ki szintén gyufa oldattal akart véget vetni életének. Jól megtermett, csinos, barna legény volt, csak az a furcsán villogó fekete szemei ne lettek volna. Személy leírásában ismertető jelként fel volt említve két, egymást keresztező kis arasznyi hosszú forradás-hely a legény homlokán, melyek eredetéről kérdeztevéen csak annyit mondott, hogy Boszniába kapta.

Néhány nap alatt lefolyván a mérgezési tünetek, Horváth elhagyta a kórodát, s előbbi foglalkozásához látott. De alig telt bele két hét, már ismét visszajött, mivel, mint panaszlá, — egy ló erősen hasba rugta. — A vizsgálat hashártya gyuladást constatált, s betegünk ismét elfoglalta ágyát. Betegsége rövid. — Alig 5-6 napi ideje alatt katonás megjegyzések kíséretében gyakran emlegette, hogy ha most is meggyógyul föbe lövi magát.

Szándékát nem valósíthatta, január elején bonczasztalunkon feküdt. A sectiot történetesen, csupa honfiai sympathiából, én végeztem, s az említett forradási hegek helyén az agy homloklebenyében tekintélyes elváltozásokat, az agykerben mintegy kétgarasos nagyságu területén 1-15-cmnyi mélyre terjedő sorvot találtam.

Tárgyunktól igen messze vezetne, ha fejtegetném az agy szerkezetét, s a szellemi működések egyes központjainak elhelyezését, azért elegendőnek hiszem megemlíteni azt, hogy az agy homloklebenyében keresik igen tekintélyes buváraink az akarat, az öntudatos cselekedetek központját; annál is inkább, mert az agy ezen részeit illető sértések az említett szellemi képességek zavaraival járnak. Jelen esetünkben is feltehető tehát, hogy ama boszniai emlékek nem kis mérvben befolyá-

az azelőtt békés oláh faluba, hol elég volt a Beszél Nácsi botja, az alispán az ellen jelölt képviselőt, ki épen a faluban tartá program beszédét, a Beszél Nácsi hatalmára bízta.

Az öreg megmedáillozott pandurőrmester, kinek hasa hombárnagyságu volt, melytől sohasem láthatta jól eszmájaszára fényes voltát, föl is készülődött kardot kötve, a híres botot kezébe fogva, valamint hat köz pandurtól követve, kidoboltatta a piacon, hogy — jaj annak ki a méltóságos képviselő jelölt urat félbeszakítani meri.

Csönd lett erre az egész faluban. Még a ludak is ismerték a pálczát, hiszen tilosba üzte őket eleget e bot, hogy a Beszélné ocuját kostolgassák vesztőkre, az az gazdájuk kárára.

Megérkezvén a képviselő szokásos kíséretével, a nép félvén a Beszél Nácsi botjától meg se kukkant.

Sem éljent, sem ki velét nem kiáltott. De annál jobban zajongtak a képviselő vele jött párthivei. A program beszéd végén, midőn még a falu népén paniqueben tartá Beszél, az idegen falu hivei kezdték a néma hallgatóságot provocálni.

Erre elvesztette a falu a fejét. Szörnyű verekedés támadt, Beszél Nácsit ugy hátba verték, sőt szemeire oly ütést mértek saját botjával, hogy menten vállra kapták a közpandurok és haza vitték élete párjának. Beszélné e nem várt látományra nem fakadt sirva, de megsértett önérzetében e szókat kiáltotta: oda a tekintély.

Ott hagyta urát a pandurok ápolására, az ura botját kézbe ragadva, kiszaladt a piacra, s tiz perc alatt össze fogdosta a fél falut. Ugy féltek tőle, hogy kötélnék álltak.

Csak egyet suhintott az ismert pálczával, csak egyet szólt: te is eszed még az én főztömet az alispán ur jóvoltából! s minden zajongó lecsillapult.

solták szegény földink életuntságát, míg az egyetem és a hirlapok ez esetben bizonyosan ártatlanok voltak.

Ennyiben ohajtottam Tisztelt Uram az ön eseteire reflektálni.

Bíz az eléggé szomorú dolog, hogy a hol az országos cholera, az egyidőben európai járványként felépő himlő nem találtak kedvező talajra, most ezen nem kevésbé veszedelmes kórok kezdenek gyökeret verni. Tiszta szívből kívánom azért, hogy Isten óvja szép honunkat sok ilyen csapástól!

Maradtam, Kolozsvárt, 1884. márczius hóban,
tisztelő szolgálója,
Iklandi György E.

Hireink.

— **Követválasztás.** A sz.-somlyói választó kerület országgyűlési képviselőjévé e hó 22-én egyhangulag br. Bánffy György lett megválasztva, a választás eredményének kihirdetése után a mintegy 800 főből álló választó közönség zene és számtalan lobogótól kísérve hozta el képviselőjét a választási hely a színház nagy termébe, a hol is Szathmáry Dániel választási elnök szép beszéd kíséretében adta át a mandátumot mire b. Bánffy György meghatottan válaszolt s köszönte meg a benne helyezett bizodalmat, ekkor a nagy közönség szeretett képviselőjét éltetve kísérte vissza szállására kinek is virágcsokrok lettek az ablakokból dobva. Bezeg nem kellett ide katonaság a rendet az önk. tüzoltó egylet tagjai s néhány esendőr tartották fenn, de nem is történt ám semmi féle zavargás, pedig a választás után ugyancsak volt dolga a csapnak, de kellett is ám egy kis jó nevű a sok „éljen b. Bánffy György képviselőnk“ kiáltástól kiszáradt torkoknak.

— **Diszébéd.** E hó 22-én megejtett képviselő választás alkalmával b. Bánffy György által adott diszébédén mintegy százar vettek részt, a pohárköszöntők sorát ev. ref. esperes Nagy László nyitotta meg, éltetvén a megválasztott képviselőt, utánna Gáál János emelte poharát a választás vezetésére kiküldött Szathmáry Dániel elnökért, Gencsy Sándor a képviselő édes attya b. Bánffy Albertért, s Faragó Sándor az édes annyáért emeltek poharat, kinek is a jelenlévők jó kívánata sürgöny útján hozatott tudomásukra, az ezután megeredt köszöntőknek vége hossza nem volt, Gáspár János gr. Bethlen Ferenczet, dr. Ajtai Endre Gencsy Sándor polgármestert, Szathmáry Dániel Nagy László esperest, Nagy László Kossuth Lajost éltették. Virág Lajos a képviselőért emelt poharat kívánva, hogy a n.-falusi kastélyba mihamarább egy szép kis feleséget röptsen, Nagy László a megjelent községi előljárókért, Gáál János Tamkó Bertalanért, Rózsa Sándor Ajtai Albert szolgabíróért, b. Bánffy György a választó kerület összetartásáért és vendégeiért, Nagy László Gáál Istvánért, Gáspár János pedig Kovács Ferenczért, mint 48-iki honvédekért, Virág Lajos a megjelent román választókért emeltek poharat, éltetve lettek még Halli-

A főtetteseket, kik a pandurőrmestert megverték rögtön kiadták neki. Vallatott, mint egy bíró. Zsebébe nyulva, az ott ruhaszáritásra készített kötélből ugy összekötözte a nagyszál oláhlegényeket, mint a csibét egy csomóba, s a jogarját, a híres pálczát megsuhintva végig kísérte a falun be a börtönbe.

Igy találkoztam én vele. Épen a szolgabíróval készültünk a heczcet megnézni, midőn e vén hárpia, összeszorított ajakkal, kipirult dühös arczezal foglyait hajtotta.

- Mit csinál Beszélné?
- Rabokat hoztam jelentem alálan!
- Hát hol van az ura? kérdé a szolgabíró.
- Leütötték e gazok, de én kimentem és rendet csináltam! Forduljon vissza szolgabíró ur, jelentse az alispán urnak, hogy nincs baj nálunk.

Beszél Nácsi megvakult, de azért még ma is pandur őrmester volna, ha zsandárság életbe nem lép. Mert nem ő, nem is a botja annyira, mint a pap Mária kosztjától rémült a falu mindég.

Ma Mária nem tekintély, már csak rém!

A templomban ül. Ott átkozza azt a képviselőt naponta, ki miatt az ő Nácsija megvakult.

Nem a vakságot bánja ő, de nagyon sajnálja hogy a falu elerkölestelenedett azóta, s aztán meg, mitűrés tagadás jól illet volna az a ezim neki: „zsandár őrmesterné.“*)

Bogdánovich György.

*) Ha este az oláhlegény eltéved, sokáig maradv a korcsmában, s mámoros fővel haza ballag, — minden részegsége daczára hármas keresztet vet magára, ha a Beszélné háza elé ér. Részegen is fél tőle! Nem csuda, Beszélné a falu réme!

árszky Sámuel mint főkortes, a vidékről besereglett választó közönség sat. sat.

— **A szilágy-somlyó vidéki gazdasági egylet** tagjait tisztelettel felkérem, hogy az aláírás végett megküldött „alapító leveleket“ és részvényes tagsági kötelezettségre szöllő kötelezvényeket aláírásukkal ellátva hozzám beküldeni sziveskedjenek. Sz.-Somlyó 1884. Junius 20. B ö l ö n i S á n d o r titkár.

— **A szilágy-somlyó vidéki gazdasági egylet** igazgató választmánya folyó hó 27-ik napján, d. e. 10 órakor az egyleti helyiségben, gyűlést tart.

— **József főherczeg** az alcsuthi önk. tüzoltó egylet főparancsnoka megküldte a sz.-somlyói önk: tüzoltó egylet részére „függelék a szolgálati szabályzathoz“ „függelék az öltözeti és felszerelési szabályzathoz“ „szabályzat, a kastélybeli tüzörség részére.“

— **Megyei állatorvosok.** A sz.-somlyói kerületi állatorvosi állomásra Lévai Ignác a Szilágy Csehire Csepreghi János, a tasnádira pedig Gríger György lettek az e hó 16-án tartott megye bizottsági közgyűlésen megválasztva.

— **Közgyűlés.** Szilágy-Somlyó város képviselete e hó 30-án fogja megtartani rendes gyűlést.

— **Időjárás.** A folytonos esőzés miatt vetéseink és szőlőinkben tetemes a kár, — ha még így tart, a Kraszna folyó kiáradásától is lehet tartani.

— **Követválasztás.** Az országgyűlési képviselők választása e hó 22-én lett megejtve megyénkben, a mikor is, a sz.-somlyói választó kerületben: b. Bánffy György, egyesült ellenzéki közfelkiáltással, a zilahi választó kerületben Lőrinczy György kormánypárti De-áki Albert független párti jelölttel szemben szavazat többséggel, a tasnádi választó kerületben gr. Károlyi Sándor mérsékelt ellenzéki Balázsy Miklós függetlenpárti jelölttel szemben szavazat többséggel, a diósadi választó kerületben Bölöny József függetlenpárti közfelkiáltással és a sz.-csehi választó kerületben Neményi Ambrus kormány párti Pap György nemzetiségű jelölttel szemben szavazat többséggel lettek megválasztva.

— **Zárünnepély.** Rom. kath. kis gymnasiumunk zárünnepélye a színház nagytermében e hó 29-én d. e. 9 órakor fog megtartatni.

— **Vizsga.** A minoriták vezetése alatt álló helybeli rom. kath. fiu iskolában e hó 26-án, a rom. kath. leány iskolában pedig e hó 30-án mindenikben d. e. fognak a vizsgák megtartatni, miről a szülők és érdekeltek értesíttetnek.

— **Választási epizódok.** A józsefvárosban történtek: Egyik egyetemi tanár a választóközédu helyett bírói idézést mutatott be az elnöknek. — A nemzeti színház egy fiatal tagjától kéri az elnök a választóközéduat, a fiatal művész hirtelenében egy zálogközéduat hozott.

— **Nehéz föitétel.** Egy fiatal párt adtak össze. „Az asszonynak férjét mindenüve követnie kell“, monda ünnepelesen a hivatalnok. „Ezt nem ígérhetem meg“ — felelt látszólagos megütődéssel a menyasszony. „Hogy érti ezt? kérdi a hivatalnok. „Férjem külvárosi levélhordó“ viszonzá az asszonyka.

— **Belügyminiszteri leirat.** A m. kir. belügyminiszter f. é. junius 4-én 29104. sz. alatt kibocsátott rendeletében értesíti a törvényhatóságokat, hogy, miután a pesti magyar kereskedelmi bank, a magyar jelzálog- és hitelbank, a pesti első hazai takarékpénztár-egyesület és a kisbirtokosok országos földhitelintézete ezimű részvénýtársaságok záloglevelei, illetőleg az azok fedezésére és biztosítására szolgáló külön alapok, az 1876. évi XXXVI. t. cz. határozmányainak megfelelnek, azok az államkincstár részéről a közigazgatás egyes ágazataiban üzleti biztosítéskul ezentul is teljes megnyugvással elfogadhatók.

— **Kereskedői élelmesség.** Egy fiatal bécsi kereskedő üzletének kirakatába a következő hirdetményt fügesztette ki: „Ezen üzlet tulajdonosa 28 éves, egészséges rom. katolikus, nőül akar venni egy jó leányt vagy fiatal özvegyet. Kivántatik 5000-6000 frt hozomány, mellékföltételek nincsenek. E furcsa házassági ajánlat kitétele óta a furfangos kereskedő boltját elárasztották a férjhez menni óhajtó vevők, a kereskedő busás jövedelemre tesz szert s mindazt mindenkinek elmondja, egyelőre aanyit dolga van, hogy egyáltalán nem ér rá megnősülni.

— **A rasz leikiismerei.** A new-yorki lap hozza e hirt. A napokban a washingtoni capitolum előtt egy sűrűn elfátyolozott hölgy több águ korbáccsal kezében fenyegetően várt ki egy képviselőt, hogy rajta mint mondá bosszut, elégtételt vegyen. Az illetőt nem nevezte meg azonban. Csakhamar bent a capitolum tagjai ezt megtudták, s az ülés végén sajtáságos! mind félve szöktek meg. Ergó! mind bűnösnek érezte magát egy-egy nővel szemben, s nem tudhatták kit vár, s ki a hölgyecske.

— **A szép aszonyok versenye.** A lengyelek Varsóban Budapest példája után szép nők versenyét rendeznek. Már alakult is bizottság, mely e verseny előműveleteit végzi, a nyerteseknek pénzdíjat, emlékérmét és okmányt fognak adományozni.

— **Tud-irni?** Augier Emil, a hirneves francia drámaíró, nem rég egy igen mulatságos kis történetnek volt hőse. Egy jelenleg vidéken, Villeggiaturban lakó ismerős családot látogatott meg, mely ép az ő időzése alatt szaporodott meg. A boldog apa másnap Augier és még egy barátja kíséretében elment a mariához, hogy törvényesen bejelentse az újszülöttet. A mairei nem volt odahaza, csak egy írnoke, ki felvéve a jegyzőkönyvet odafordul Augierhez, ki mint tanu szerepelt: „Neve, uram?” — „Augier Emil.” — „Foglalkozása?” — „Író, a francia akadémia tagja.” — „Jól van” mondá az írnoke arra, „de most alá kell írnia a jegyzőkönyvet. Tud írni? ha nem, csak csináljon keresztet.” Képzeltető, hogy mily derűtség követte e szavakat.

CSARNOK.

Báthori árnya.

— REGE. —

3) Az elsüllyedt város.

(Vége.)

Mig az áradó viz jobbra-balra tére,
Tör utat s ez utnak medrét mossa mélyre,
A vihar tovább szállt, vagy a mélybe hullván,
Ott lent ringatódzik; nőttön nő a hullám.
Föl-föl bukkán rajta egy-egy puffadt hulla,
Mely vihartól úzve a mély völgybe hulla!

Minden utban álló torlaszt elsepervén,
Egy mély hosszú völgybe átkanyarg az örvény.
Aztán róna tájig hömpölyg kényelemmel,
S tünedezve terjed a kövér mezőn el.

Elmerengve nézte, néz a hegy-derékről,
Omladt hegytetőkre meghatottan néz föl.
„Bátor és csapatja, és kik összejöttek,
A felvert berekből elköltözködöttek.

— Isten itélettel lett hát végrehajtvá,
A bűn büntetése! — „Bátor” így sohajta.
— Ámde a megszállt hely, rom lett e nagy ártól,
Meg kell vállalni a dus, legszebb berki tájtól.
S télvizes időben merre is mehetne —
E megzaklatott nép más helyt hol keresne.
Van telek keresve, földalálva is már
Biztos, hol nem is kell védelemre kóvár.
S végre itt e dombon, tán ha lenne kedvünk,
Valkónak lehetne, új lakot emelnünk.
Itt a hol naponta a vidékre nézhet,
Hol el kelle hagyni a családi fészket. —

Mind helyesli ezt, csak Valkó homlokán dúl
Aggálon-ború az újult szívvihartúl;
Mert hát egyre lássa azt a helyt, az ormot,
Hol az átkozódó a pokolra hullott?
Törbe esalt fiának lássa lengni árnyát
Holdvilágsütötte ár dult völgyeken át.
Hát tovább is hallja visszhangozni folyvást
Azt a szívfagyasztó végső vérszikoltást?!

Ez rázkódtatá meg, ez vevé színét el,
Sáppadt képpel hallgat, földre szegzett szemmel,
Hallgat; ámde érzi, nem maradhat itten:
Sárkánynyal szeretne egyszer állni szemben.

Baj se lenne már sok, csak nem látni: hol van,
Hol maradt Badaes? tán völgybe hullt romokban?
Csak kevésbé mult, de sorsa megmentette,
Bár rémséges rom lett a térség körötte.
Épp midőn közelgett a vad furiához,
Ki átkot üvöltött fel az ég urához:
Az a szörnyalak tiunt ismét fel előtte,
Mely egyszer a mélybe lökve, majd megölte.
Hej Ilos ha eztet újra látta, nézte,
Rémület közt mily kint állhatott ki érte?
Nincs is mért tovább már tétovázni e helyt,
S járatlan a mély völgy, áradattal megtelt.

Sastollu főveggel búcsút integetve,
Rengetegbe tér el Iloshoz sietve.
Hogy deréken állók látták ezt s megérték:
Üdvözölték a hős rengetegbe tértét.

Még csak „Bátor” öcsese ad kis aggodalmat,
Fél, hogy itt e tájon nem lel ő nyugalmat.
Itt, ahol hegyormok hullnak völgybe össze,
S most meg átszakadt fő sárkánya ijessze?
Ott ohajt nevelni, ott gulyát s kövér nyájt,
Hol e rémület nem háborgatja a tájt.

Jó, tehát legyen meg, — ráhagyá a bátyja —
Térjen arra, merre hívogatja vágya.
Gondja lesz reá, sőt azt is megígéri,
Vágya teljesültét egyszer ha eléri:
Hogy bátyját emeltet rónán is javára;
Sziklavár se lesz jobb, mint lesz öcsese vára.

— És most tette hát fel! hogyha van ki e helyt
Kész maradni mostan és emelni lakhelyt:
Rajta! szörnyetegtől nincs mit félni, — bárha
A tópart lenyélyedt s erre van kitérva.

Kész Valkó e perczen törni életére;
Vagy bárdom fokán foly nem sokára vére. —
Szólt a hős s a munka folyni kezd e szóra,
Ő s Valkó rohannak fölpattanva lóra.
T a p o d y T a m á s

(Folyt. köv.)

Piaczi árak.

Egy hektoliter	Sz.-Somlyó június 20.	Zilah június 21.	Tasnád június 11.	Sz.-Cseh június 5.	Kraszna június 10.
árak krajczárokbán					
Buza	618	660	650	630	630
Kétszeres	540	540	550	—	—
Rozs	540	440	—	—	—
Árpa	—	—	500	—	—
Zab	264	310	250	245	295
Tengeri	540	5—	500	455	530
^{100 kiló} Széna	400	400	200	—	—
^{1 kiló} Marhahus	44	44	44	36	40

HIRDETÉSEK

1461.—1884.

tkvi. sz.

Árverési hirdetmény.

A tasnádi kir. járásbíróság tkvi hatósága részéről közhirrre tétetik, miszerint Farkas Lajos felperesnek Burkás Mária és Flóri alperek ellen 26 frt s jár. behajtása iránt a tasnádi kir. tkvi hatóság területéhez tartozó balázsházi 155. sz. tkvi + 1. rsz. a. házastelekre árverés rendeltetvén el, a megjelelt ingatlankokra 303 frt kikiáltási ár mellett árverési határidőül 1884. évi augusztus hó 21-én délelőtti 9 órája Balázsházán a község házánál kitüzetik, mely alkalommal az árverés alá vett ingatlanok becsáron alul is eladatnak; venni szándékozók kötelesek bánatpénz gyanánt 10⁰/₀, 30 frt 30 krt a kiküldött kezéhez készpénzben vagy ovadékképes államkötvényekben lefizetni.

A vételár 3 részletben 8—15—30 napi időközökben a tasnádi kir. adóhivatalhoz ezen tkvi hatóság által kiadandó utalvány mellett fizetendő, minden egyes vételár részlet után az árverés napjától járó 6⁰/₀ kamataival együtt a bánatpénz az utolsó részletbe lévén betudandó, a jóváhagyott árverési feltételek többi része ezen tkvi hatóságnál és Balázsházán a község házánál megtekinthetők.

A kir. járásbíróság tkvi hatósága.

Tasnádon, 1884. május 24.

D A R V A S,

kir. albiró.

79. 1—1

1564.—1884.

tklvi. sz.

Árverési hirdetmény.

A tasnádi kir. járásbíróság tkvi hatósága részéről közhirrre tétetik — miszerint a szödemeteri gör. kath. egyház felperesnek Toma Nina kiskoru mint Puskás Simon örökösse alperes ellen 5 frt s jár. behajtása iránt további csatlakoztatott hitelezők Szabó Józsefné 79 frt 80 kr., Gutmán Lipót 25 frt 75 kr. és Lázár Imre 28 frt 35 kr. s jár. kielégítése végett, a tasnádi kir. tkvi hatóság területéhez tartozó szödemeteri 117. sz. tkvi + 481. hrsz. a. dézsmás szöllőre árverés rendeltetvén el, a megjelelt ingatlanokra 669. frt kikiáltási ár mellett árverési határidőül 1884. évi augusztus hó 29-én délelőtti 9 órája Szödemeteren a község házához kitüzetik, mely alkalommal az árverés alá vett ingatlanok becsáron alól is eladatnak: venni szándékozók kötelesek bánatpénz gyanánt 10⁰/₀, vagyis 66 frt 40 krt kiküldött kezéhez készpénzben, vagy ovadékképes államkötvényekben lefizetni.

A vételár 3 részletben 8—15—30 napi időközökben a tasnádi kir. adóhivatalhoz ezen tkvi hatóság által kiadandó utalvány mellett fizetendő — minden egyes vételári részlet után az árverés napjától járó 6⁰/₀ kamataival együtt

— a bánatpénz az utolsó részletbe lévén betudandó, a jóváhagyott árverési feltételek több része ezen tkvi hatóságnál és Szödemeteren a község házánál megtekinthetők.

A kir. jbiróság tkvi hatósága.

Tasnádon, 1884. június 9-én.

80. 1—1

D A R V A S,

kir. albiró.

1565.—1884.

tklvi. sz.

Árverési hirdetés.

A tasnádi kir. járásbíróság tkvi hatósága részéről közhirrre tétetik, miszerint Argyillán Györgyné és Gyimán János kiskoru felpereseknek Gyimán Vaszilika és kiskoru Gyimán Pável alperesek ellen 96 frt s jár. behajtása iránt a tasnádi kir. tkvi hatóság tkvi I. 1—11. rsz. alatti ingatlanoknak Gyimán Vaszalika és Gyimán Pável kiskorut illető ¹/₂ részére árverés rendeltetvén el, a megjelelt ingatlanokra 864 frt kikiáltási ár mellett árverési határidőül 1884. évi augusztus hó 30-án délelőtti 9 órája Alsó-Szopron a község házához kitüzetik, mely alkalommal az árverés alá vett ingatlanok becsáron alul is eladatnak, — venni szándékozók kötelesek bánatpénz gyanánt 10⁰/₀, vagyis 86 frt 40 krt a kiküldött kezéhez készpénzben vagy ovadékképes államkötvényekben lefizetni.

A vételár két részletben 15—30 napi időközökben a tasnádi kir. adóhivatalhoz ezen tkvi hatóság által kiadandó utalvány mellett fizetendő, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától járó 6⁰/₀ kamataival együtt — a bánatpénz az utolsó részletbe lévén betudandó, a jóváhagyott árverési feltételek többi része ezen tkvi hatóságnál és Alsó-Szopron a község házánál megtekinthetők.

A kir. jbiróság tkvi hatósága.

Tasnádon, 1884. június hó 9-én.

81. 1—1

D A R V A S,

kir. albiró.

1306. sz.

1884.

HIRDETMEY.

Szilágymegyébe kebelezt Zálnok község határanak tagosítása iránt 1306/84. sz. a. adott kérvény folytán a megengedhetőség kérdésének tárgyalására 1884. évi július 24. napja szükséghez képpes folytatólagosan Zálnok községébe kitüzetik, a község összes birtokossai az 1880. évi XXV. t. cz. 6. és 9. §§. értelmében a jelzett határ időre azon értesítéssel idéztetnek, miképp a kérvény példányát a községi főbírósnál megtekinthetik és hogy a meg jelenők birtoka a tagosítást kérők birtokához fog számíttatni.

Kelt Zilahon a kir. t.székek tartott polgári tanács üléséből 1884. évi ápril 28-án.

K A I Z L E R I M R E

elnök.

K Á L M Á N

jegyző.

72.—3—3.

1305.—1884.

p. sz.

Idézés.

Szilágymegyébe kebelezt Oláh-Csaholy község határanak tagosítása iránt 1305—1884. polg. szám alá adott kérvény folytán, a megengedhetőség kérdésének tárgyalására 1884. évi július 20-ik napja, szükséghez képpes folytatólagosan Oláh-Csaholy községébe kitüzetvén, a község összes birtokossai ez 1880. évi XLV, t. cz. 6. és 9. §-ai értelmében, a jelzett határ időre azon értesítéssel idéztetnek, miképp a kérvény példányát, a községi főbíronál megtekinthetik és hogy a meg jelenők birtoka a tagosítást kérők birtokához fog számíttatni.

Kelt Zilahon a kir. törvényszéknek 1884. évi apr. 28-án tartott polg. üléséből.

K A I Z L E R I M R E

elnök.

P A P V Á L E N T

jegyző.

71.—3—3.

A szilágysomlyói nyomda-részvénytársaság. 1884.